

ZDRAVKO BALEN, dipl. ing. geodezije

U četvrtak 10. studenog 2005. krenula je na put prema zvijezdama, možda prema planetoidu broj 589, još jedna geodetska duša. Duša poštenjaka i odličnog mjernika, kakvih, i po opsegu i po vrijednosti njegovih djela u zemljišnim izmjerama, ima malo. Među njima zauzima dipl. ing. geodezije Zdravko Balen vrlo visoko mjesto zato jer je svaki gram njegovih plodova prožet žarkom ljubavlju prema geodetskom pozivu i prema građaninu kojemu je svoj rad namijenio. Na Mirogoju su se tog dana skupili obitelj, rodbina, prijatelji da mu iskažu zadnju počast i da ga otprate do zadnjeg mu počivališta.

Prema službenoj politici Kraljevine Jugoslavije, inženjeri, liječnici, stručni majstori i obrtnici dekretom bivaju raseljeni diljem države. Tako je naš Zdravko ugledao svjetlo dana 14. veljače 1934. u Sarajevu. Imao je već u ranijoj mladosti prilike upoznati različite

te krajeve domovine, primajući u svoju mladu dušu snažne dojmove divljih, ali i gordih hrvatsko-bosanskih (NDH) i pitomih slavonskih krajeva, učeći se tako ljubiti domovinu, koja mu je do zadnjeg daha ostala mila, "kuda si nam ravna i kuda si nam planina". Tek u II. svjetskom ratu, u iznimno hladnoj zimi 1942. godine, uspijeva se obitelj Balen preseliti u Osijek. Kao učenik, proveo je svoje bezbrižne dačke dane u osnovnoj školi i gimnaziji. Poslije ispita zrelosti 1953. god., otputio se u jesen 1954. u Zagreb odabravši za svoj studij geodeziju, tj. upisuje se nakon položenog prijemnog ispita na AGG fakultet.

U različitim, ne baš povoljnim prilikama, tijekom studija prihvaćali smo se teških fizičkih poslova na ranžirnom kolodvoru, a i drugdje, kako bi došli do "love". Čim nam se ukazala prilika da izostanemo sa predavanja, odlazili smo do naših dobrih "starih" inženjera privatnika (npr. inž. Averina, Blaškovića) ili do pojedinih naših profesora da bi ponudili svoje usluge crtajući, računajući ili odlaskom po nekoliko dana na teren. Davali smo i instrukcije gimnazijalcima.

Zdravko je neumoran, uči i radi od jutra do mraka. Vodila ga je pritom budna svijest, a to je znao i sam spominjati, te da sve što može i stvara, duguje svojim roditeljima. Spreman i sposoban kolega, drag nam i iskren prijatelj, uzoran student uspijeva 1960. izboriti studentsku praksu od 3 mjeseca u Nizozemskoj. Rekao bih, imao je golem značaj, čvrst i nesalomljiv duh, odan istini, dobroti i ljepoti, bio je budan i odvažan student, dobar i svjestan Hrvat. Tako dobiva i dvogodišnju stipendiju od Općine Osijek. Diplomirao je u siječnju 1962. godine i odlazi natrag u Osijek, tj. u katastar. Nedugo zatim postaje šef katastra. Tek je tu razvio svoj opsežni i korisni rad na kompjuterizaciji katastra. Primajući na sebe teške i odgovorne dužnosti, koje je svojim sposobnostima, neobično mirnim i ugladenim načinom, a onda i potpunom savjesnošću ispunjavao tako da se krug njegovih poštovalaca, prijatelja i suradnika dnevno povećavao. Sudjelovao je u izradi mnogih projekata, kod trasiranja i nadzora oko vodoopskrbe, melioracije i gradnje cesta. Radio je projektne programe i studije generalnih i idejnih projekata te obavljao nadzor realizacije brojnih kapitalnih objekata. Sudjelovao je u radu Saveza geodetskih inženjera i geometara Hrvatske te je bio pozivan na stručne seminare u tvrtku Zeiss i Wild. Početkom 1973. prelazi u Zaprešićki katastar gdje kao šef ostaje do 1978. god. Uz punu podršku supruge Eleonore odlučuje se, kao ovlašten inženjer, na privatnu geodetsku poslovnicu koju vodi u Zagrebu i u Omišlju na Krku. U mirovinu odlazi 30. kolovoza 2005. godine.

Govor gosp. prof. dr. Danila Pejovića nad prijateljevim odrom:

Govorim, eto, u spomen dragog prijatelja, dobra čovjeka i plemenita oca obitelji, kao dugogodišnji prijatelj. Upoznali smo se prije četvrt stoljeća, slučajno, posredstvom našeg rođaka Zdravkovog šulkolege Antuna te ostalih najbližih prijatelja u tom dugom nizu godina. Bili su to naši dugotrajni kućni razgovori o svemu što se zbivalo te zajedničke šetnje, izleti, putovanja i susreti s drugim dobrim ljudima.

Zdravko je bio dugogodišnji Osječanin, ali se onda iz tjeskobe povukao. Bio je suradnik Matice hrvatske, a silom nastalih prilika i rušenja hrvatskog proljeća te progona obitelji Balen, odlazi

u azil u Zagreb, u Zaprešić. To je bio i njegov prvi teški stres u životu. Međutim, bez zdušne potpore njegove vjerne supruge Eleonore, kćeri Vlatke, sina Braslava te bliskih kolega, sigurno je da bi taj udar još mnogo teže doživio, iako mu je protekle vrijeme donekle izliječilo ranu.

Drugi stres, bez većih tragova, nastupio je početkom Domovinskog rata, kada mu je sin Braslav, na poziv za obranu Hrvatske, otišao u prve redove obrane. Braslav se, hvala Bogu, živ i zdrav vratio iz rata i sada kao profesor na policijskoj akademiji služi Domovini.

Bolest ne miruje, a on je podnosi trpeći šutke i hrabro. Još je uvijek spreman da pomogne bližnjemu. Zdravka pogada još jedan moždani udar. Usud, sudbina, a Bog je tako odredio i dosudio jer smrt je neminovna sudba svakog od nas i svega živoga i nitko je ne može izbjeći. Čovjek to zna i na taj se trenutak priprema od rođenja, cio život. Možda nije na odmet reći kako su stari Grci shvaćali što se događa s životom. Rekli su: Dok smo živi, nismo iskusili smrt pa prema tome o njoj ništa ne možemo reći. Kad umremo, iskusimo smrt, a o njoj ništa ne možemo reći! Tako ona ostaje nešto najzagonetnije u našem životu. Toliko više moramo cijeniti Zdravka i njegovu obitelj te prijateljstvo u kojem smo nastojali zajednički živjeti. Zdravko je kao građanin, stručnjak, kao inženjer geodezije mnogo radio na terenu i mučio se. Proputovao je sve naše krajeve. Bio je domoljub, dobro je obavljao svoj posao i svoju građansku dužnost.

Zdravko je svojim najdražima i najbližima bio veliki prijatelj. Ukratko, bio je dobar čovjek. Njegov odlazak je stoga za sve nas neprežaljivi gubitak, jer bez prijateljstva, isto kao i bez ljubavi, čovjek teško živi.

Zdravko je bio čovjek koji je nastojao podariti što je više mogao. Stoga mu vječna slava i hvala!

Božidar Kanajet

BRUNO BEZUH

Preko kopna i mora
Došli smo, prijatelju,
Da se oprostimo od tebe.

Dolazimo na tvoj pretužni grob
Dajući ono što mrtvima dajemo:
Glas njihovoj šutnji i ovaj dar
Tužnog govora...

U četvrtak, 14. srpnja 2005. godine, na gradskom groblju Rab, oprostili smo se od našeg dragog kolege i prijatelja Bezuh Bruna.

Bruno je rođen 1944. godine u Zagrebu. Geodetsko-tehničku školu završio je u Zagrebu gdje je i započeo svoj profesionalni put zaposlenjem u Geobirou, a potom u Industrijskom projektnom zavodu.

Godine 1972. posao ga odvodi u Mali Lošinj gdje započinje svoj rad u Uredu za katastar. Tijekom svih ovih godina Bruno je dao svoj prepoznatljiv, osobni pečat cjelokupnom radu Ureda u kojem nažalost završava njegov radni i životni put.

Svi koji su poznavali našeg Bruna složiti će se da je s njime bilo pravo zadovoljstvo raditi i družiti se. Uvijek veseo, za svakoga je imao dobru riječ. Oko njega se uvijek širio smijeh.

Bio je pun optimizma kojim je uspijevaio pronaći rješenje bilo kakvog problema i zadatka. U poslu smo se uvijek mogli pouzdati u njegovu predanost, stručnost i pedantnost. Uvijek smo mogli računati na njega i znali smo da će nas pravilno uputiti i usmjeriti.

Bruno nam je svima bio učitelj, oslonac i potpora, uvijek spreman strpljivo i nesebično prenijeti svoje znanje i veliko iskustvo.